

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **P. M., nar.**, bytem, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.10.2014, č. j. KUJI 71003/2014, sp. zn. OOSČ 455/2014 OOSC/128/AS/6,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, odboru ostatních správních činností, vydané dne 27.10.2014, č. j. KUJI 71003/2014, sp. zn. OOSČ 455/2014 OOSC/128/AS/6 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“), vydané dne 27.2.2014, č. j. DOP/37370/2013/6191/2013-navr, a rozhodnutí tohoto orgánu bylo potvrzeno.

Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutím orgánu I. stupně bylo rozhodnuto tak, že byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku fyzické osoby v provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to pro porušení ust. § 18 odst. 3 písm. c) cit. zák., kterého se dopustil tím, že dne 13.11.2015 v 15:15 hod řídil osobní automobil a na dálnici D-1 v km 152 směr Brno – Praha jel nedovolenou rychlostí, neboť mu byla v tomto úseku s nevyšší dovolenou rychlostí 130 km/h naměřena rychlost 190 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení +/- 3 % mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 184 km/h, tím překročil rychlost na dálnici o 54 km/h. Žalobci byla dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu uložena sankce ve formě pokuty ve výši 5.000 Kč a podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích v souladu s ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu sankce ve formě zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců. Žalobci byla dále uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Proti rozhodnutí orgánu I. stupně podal žalobce dne 21.3.2014 odvolání, doplněném dne 15.4.2014, v němž žalobce namítá, že ústní jednání dne 26.2.2014 proběhlo bez jeho nepřítomnosti. Žalobce se nemohl dostavit k tomuto jednání, seznámit se se skutečnostmi, které jsou mu kladeny za vinu a důkazy, které ji potvrzují, a to z důvodu zdravotní nezpůsobilosti. K odvolání přiložil potvrzení MUDr. P. K. ze dne 14.4.2014, že se žalobce v rozmezí od 13.1.2014 až 14.4.2014 léčil v Ortopedické ambulanci,, pro afekci pohybového aparátu. Dále je zde uvedeno, že v tomto období byl žalobce podstatně omezen v běžném způsobu života, byl nucen dodržovat šetřící režim a nemohl vykonat delší cestu. Dále v odvolání namítl, se oprávněná úřední osoba správního orgánu I. stupně měla vyhrožovat jeho ošetřujícímu lékaři MUDr. K.

Žalovaný odvolání zamítl dle § 90 odst. 5 správního řádu. Dle napadeného rozhodnutí správní orgán I. stupně postupoval zcela správně, když přestupek žalobce projednal dne 26.2.2014 v jeho nepřítomnosti, neboť se z jednání řádně neomluvil. K námitce ohledně vyhrožování MUDr. K. žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje na úřední záznam ze dne 7.2.2014, z něhož vyplývá, že si u lékaře pouze ověřoval, zda je žalobce jeho pacientem.

Žalobce žalobou ze dne 11.11.2014 napadá rozhodnutí žalovaného, neboť jej považuje za nesprávné. Žalobce nesouhlasí s odůvodněním správního orgánu I. stupně. Dle jeho názoru se skutek nestal tak, jak je správním orgánem popsán. Úřední osoby se vyjadřují ke skutečnostem v souvislostech, které jim nepřísluší. Žalobce poukazuje na účelové jednání žalovaného, když ten nad rámec 60denní lhůty ve věci nekonal a tři dny před prekluzí žalobci napadené rozhodnutí doručil. Toto jednání žalobce označuje za tzv. „*nestrannou kolegiální spravedlnost*“, „*jak podržet kolegu z branže vůči obviněnému*“. Žalobce tvrdí, že nebyl nikým vyslechnut a tento přístup si *nezaslouží*. Na závěr žalobce dodává, že v zákonné lhůtě doloží podrobně rozpracovaný dodatek, ve kterém zpracuje veškerá nezákonná pochybení správních orgánů.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 9.2.2015 s podanou žalobou nesouhlasí, neboť setrvává na svém závěru, jenž vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Žalobce nebyl ze strany správních orgánů zkrácen ve výkonu svých procesních práv a nedošlo tedy k porušení práva žalobce na spravedlivý proces. Žalovaný se dále ohrazuje proti tvrzení, že se vyjadřuje ke skutečnostem v souvislosti, které mu zcela nepřísluší, neboť žalovaný má povinnost své právní závěry odůvodnit, což v napadeném rozhodnutí učinil. K námitce žalobce, že nerozhodl v 60denní lhůtě, žalovaný dodává, že tento fakt byl způsoben množstvím vyřizovaných věcí, což však nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Žalovaný se zabýval všemi námitkami žalovaného, které uplatnil v odvolání, a proto nesouhlasí s námitkou, že tak neučinil. K tomu uvádí, že se danou věcí zabýval objektivně, nestranně a nezaopatř. Dále se ohrazuje proti tvrzení žalobce, že je odůvodnění napadeného rozhodnutí nedbalé, jedná se pouze o subjektivní dojem žalobce. K tvrzení žalobce, že se skutek nestal tak, jak je správním orgánem I. stupně popisován, neboť svoji verzi skutkového stavu nijak nekonkretizoval a z toho důvodu se nelze k této námitce více vyjádřit.

Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání.

V replice ze dne 3.3.2015 žalobce dává souhlas s projednáním věci bez jeho účasti a k vyjádření žalovaného dodává, že není nikterak tvrzením žalovaného překvapen a věří v nestranný názor soudu. Z procesní opatrnosti poskytuje soudu jako přílohu kopie všech lékařských zpráv, které po dobu své nemoci od ošetřujícího lékaře obdržel.

Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Policie ČR ze dne 13.11.2013, úřední záznam Policie ČR ze dne 13.11.2013, výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) bez záznamu o přestupku, ověřovací list č. 34/13 ze dne 25.2.2013 vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., Letecká 1110, 686 04 Kunovice, z něhož vyplývá, že silniční radarový rychloměr byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel s platnou kalibrací od 25.2.2013 do 24.2.2014, fotografická dokumentace k záznamu o přestupku ze dne 30.11.2013 s naměřenou rychlostí 190 km/h.

Dne 2.12.2013 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání na den 19.12.2013 v 8:00 hod.. Dle úředního záznamu sepsaného dne 19.12.2013 žalobce telefonicky dne 11.12.2013 žádal o přesunutí jednání z 8:00 hod na 13:00 hod (žádosti bylo vyhověno) a dále, že dne 19.12.2013 sdělil, že se ze zdravotních důvodů nemůže toho dne k jednání dostavit.

K jednání byl opakovaně předvolán na den 15.1.2014 v 15:00 hod. Dne 15.1.2014 bylo správnímu orgánu I. stupně zaslána písemná omluva společně se zdravotním nálezem ze dne 13.11.2013 MUDr. P. K., ortopeda,, v níž se pacientovi doporučuje klid na lůžku a šetření.

K dalšímu ústnímu jednání nařízenému na den 6.2.2014 v 9:00 hod byl žalobce předvolán dne 27.1.2014. Žalobce se opět omluvil z jednání z důvodu přetrvávající léčby. Písemnou omluvou doručil dne 4.2.2014 společně se zdravotním nálezem ze dne 23.1.2014 stejného lékaře, dle něhož se má pacient šetřit a polehávat.

Z úředního záznamu ze dne 7.2.2014 vyplývá, že stejného dne byl uskutečněn úředníkem správního orgánu I. stupně telefonát do ordinace MUDr. K., kterým bylo ověřeno, že žalobce je jeho pacientem a skutečně k němu v poslední době dochází.

Dne 17.2.2014 bylo žalobci doručeno opakované předvolání k ústnímu jednání konaném dne 26.2.2014 v 9:00 hod, v němž je žalobce výslovně upozorněn, že obdobné omluvy z ústního jednání nebudou akceptovány. Na toto předvolání žalobce reagoval písemnou omluvou doručenou dne 25.2.2014 s přiloženým lékařským nálezem ze dne 19.2.2014 s doporučením šetření. Dle protokolu projednávání přestupku ze dne 26.2.2014 byla věc projednána v souladu s ust. § 74 zákona o přestupcích.

Správní orgán I. stupně ve věci rozhodl dne 26.2.2014. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl dne 27.10.2014, č. j. KUJI 71003/2014, sp. zn. OOSČ 455/2014 OOSC/128/AS/6, tak, že odvolání zamítl. Toto rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s., osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Soud se nejdříve zabýval námitkou žalobce, že nebyl správním orgánem I. stupně řádně vyslechnut.

Dle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích § 74 o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Na základě lékařského nálezu ze dne 19.2.2014 se žalobce omlouval z ústního jednání nařízeného na den 26.2.2014. Tato omluva nebyla akceptována a správní orgán I. stupně jednal v nepřítomnosti žalobce. Soud se tedy zabýval tímto lékařským nálezem, neboť dříve vydané lékařské nálezy správní orgán I. stupně připustil jako náležité omluvy z ústního jednání. V nálezě je jako doporučení pro pacienta uvedeno: *obstřík 2 SI dx 1 % meso i.a., medikace nyní Nimesil 1 x d, Reparil 1-1-1, RTG LS pat, šetření, ko za 3 t, dle stavu doplníme EMG na L5 a SI vpravo. Z tohoto doporučení není možno vyvodit, že by se žalobce k ústnímu jednání nemohl dostavit. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.6.2012, č. j. 1 As 55/2012 – 32, dostupném na www.nssoud.cz, „lékařská zpráva, která nezakazuje cestování ani nepředepisuje klid na lůžku, nemůže být považovaná za řádnou omluvu, která opravňuje stěžovatele nedostavit se ke správnímu řízení.“ Z uvedeného lékařské*

zprávy žádná konkrétní zdravotní omezení pro žalobce nevyplývají. Pod pojem šetření nelze vztáhnout zákaz cestování či klid na lůžku.

Správnímu orgánu I. stupně předložené lékařské zprávy soud vyhodnotil jako psané ve zkratkách, latinsky, především pro lékařské účely. Nelze z nich jednoznačně vyčíst, v čem spočívá žalobcův zdravotní problém. Soud má za to, že ze zdravotních nálezů nelze usuzovat, že by se žalobce k ústnímu jednání nemohl dostavit a vypovídat, popř. nechat se zastoupit či zaslat vyjádření se k věci.

Posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu ustanovením § 74 zákona o přestupcích. Zákon o přestupcích definici pojmů „náležitá omluva“ či důležitý důvod“ neobsahuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.5.2008, č. j. 2 As 16/2008 – 41, dostupný na www.nssoud.cz). Pokud tedy žalovaný, popř. správní orgán I. stupně, měl za to, že z lékařského nálezu ze dne 19.2.2014 vzhledem k jeho obsahu nijak nevyplývá, že by se žalobce k ústnímu jednání nemohl dostavit, nelze mu tento postup vytýkat. V rámci svého diskrečního oprávnění bylo na správním orgánu I. stupně, zda omluvu z nařízeného ústního jednání na den 26.2.2014 bude akceptovat či nikoliv.

K potvrzení MUDr. P. K. ze dne 14.4.2014, že se žalobce v rozmezí od 13.1.2014 až 14.4.2014 léčil v Ortopedické ambulanci, , pro afekci pohybového aparátu, kde je uvedeno, že v tomto období byl žalobce podstatně omezen v běžném způsobu života, byl nucen dodržovat šetrící režim a nemohl vykonat delší cestu, soud konstatuje, že bylo správnímu orgánu doručeno až dne 16.4.2014, tedy po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí, dle svého správního uvážení, nepovažoval pojem „nemohl vykonat delší cestu“ za relevantní vzhledem ke vzdálenosti místa pobytu obviněného (.....) a sídla správního orgánu I. stupně (.....). Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že z daného potvrzení nijak nevyplývá, že by dne 26.2.2014 byl žalobci doporučen zákaz cestování či klid na lůžku a nemohl se k jednání řádně dostavit.

K námitce žalobce, že skutek, tak jak je popisován správním orgánem I. stupně, se nestal, soud z předložené dokumentace ve správním spise nemá pochybnosti, že by žalobce přestupek takto nespáchal. Tuto námitku žalobce nijak nekonkretizuje. Pokud jde o výtku, že se úřední osoby vyjadřují ke skutečnostem, které jim nepřísluší, tak tuto soud považuje za irelevantní, neboť je povinností správních orgánů o přestupku rozhodovat a vyjadřovat se ke všem skutečnostem, které žalobce tvrdí. Naopak má soud za to, že žalovaný své právní závěry v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se se všemi námitkami tvrzenými žalobcem v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K tomu soud na závěr dodává, že žalobcem navrhovaný podrobně rozpracovaný dodatek, ve kterém měl zpracovat veškerá nezákonná pochybení správních orgánů, žalobce nedoložil.

K námitce žalobce, že žalovaný nerozhodl v 60denní lhůtě, soud podotýká, že se jedná o pořádkovou lhůtu, jejíž překročení nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobní námitky dospěl k závěru, že tato není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. dubna 2016

JUDr. Jana Kubenová
samosoudkyně